

La - la - la

N. D. 157; 12. V 74.

DEDIĆ, ARSEN

Pjevač, pjesnik, skladatelj i aranžer kojega (s pravom) obično nazivamo „izuzetnom pojavom“ jugoslavenske zabavne glazbe. Na svu sreću, ističe se vrijednošću svoga rada, pa ga već i ta ocjena globalna, izvlači iz prosjeka. On ima dobru spremu (što i nije toliko bitno jer je imaju još neki naši glasoviti skladatelji, a ipak se ne mogu smatrati „izuzetnim pojavama“ – osim u obratnom smislu od Dedićeva), dobre uzore (što također ne treba odmah proglasiti jamstvom kvalitete, budući da uzori mnogima više štete negoli pomažu), ali mu bitnim obilježjem mirne duše možemo pripisati dobar ukus i inteligentan pristup glazbeno-

-poetskom stvaralaštvu. Dedić naime stoji kao najočitiji dokaz da domaća publika želi i može prihvatiti ambicioznu, inspiriranu, osobnu notu popularne pjesme i tako demantira teze po kojima uspjeh dolazi tek zahvaljujući pukom podilaženju lošim klišejima. U tom smislu dedićevskim su se iskustvima mogli okoristiti i drugi autori, od kojih većina, međutim, nema dovoljno talenta da krene ozbiljnim putovima.

Iako se, dakle, smatra „nečim drugim“, Arsen Dedić – u estradnoj sredini kakva je naša – nema mogućnosti da izigrava usamljenika koji se svjesno i iz potrebe izolirao: htio on to ili ne, mora do stanovite granice dijeliti sudbinu svih pripadnika svoje

Arsen Dedić

profesije. Ipak, već više od deset godina održava visoku razinu, premda je neprestano u opasnosti da potpadne pod loš utjecaj okoline – a u tome vidim još jednu njegovu prednost.

Mnogi, priučeni na nizak standard jugoslavenskih trala-la šlagera, spremni su Dedića nazvati osobom koja filozofira, mudruje, „prodaje maglu“, ali takav tretman očekuje svakoga tko ne hoda stazama uvriježenih navika. S druge pak strane publika koju možemo okrstiti Dedićevom, u širokom spektru uzrasta i socijalnih struktura, neobično mu je vjerna, što ponekad graniči s idolatrijskim povjerenjem. Razumije se, neprisutnost kritičkog nijansiranja često šteti prodornosti sugostivnijih ostvarenja, pa dobar broj Dedićevih pjesama, u kojima je najskrenije progovorio, jednostavno nema primjereni odjek. Ipak dobri poznavatelji Dedićeva rada s razlogom su najsentimentalniji prema hrpi šansona, uvrštenih na LP „Čovjek kao ja“, kojima je autor, uostalom, i svratio na se pozornost („Moderato kantabile“, „Kuća pored mora“ itd.). One najme djeluju najautentičnije dedićevski, pa iako je

posljednjih godina (točnije na albumima „Arsen II“ i „Homo Volans“) Dedić stvorio i niz drugih, također izuzetnih pjesama ostaju možda najimpresivnijim njegovim znakom raspoznavanja.

Arsen Dedić drži se uglavnom okvira svoje dobro poznate i umnogome istražene manire: svaki njegov izlet u druge žanrove publika smatra izdajom i gleda na takve pokušaje s priličnom dozom nepovjerenja. Ipak, on pokazuje afinitet prema širem polju izraza – od kabaretske i avangardne šansone do scenske glazbe – gdje je do sada imao prilična uspjeha.

Jednom romantičan, najekspresivniji u ljubavnim baladama, Dedić s vremenom, čini se, postaje primjetljivije ironičan i satiričan, ali ipak ne valja povjerovati da će ta evolucija u budućnosti od njega učiniti mrzovoľna starca, ljuta na cio svijet (što je na primjer, slučaj s Ferreom). Arsen pokazuje više povjerenja u sustavnu negoli u drastičnu promjenu, a pri tom se teško odriče pojedinih elemenata svoga autorstva, po kojima ga i danas u svemu što napravi možemo raspoznati.